

Duplik til Ingolf Gabold

Kære Ingolf,

Du har gjort det langt. Jeg vil gøre det kort:

I din artikel om min kritiske analyse af *Sommer* i *Peripeti* nr. 11 går du så voldsomt efter personen, at du ikke får fat i bolden.

Om personen (»mig«) får du sagt, at jeg da vist nok ikke kan lide familier, ikke bryder mig om moral, har forlæst mig på Thomas Ziehe og hænger fast i en forudindtagethed, som gør mig uegnet som analytiker.

Men du får slet ikke fat i pointen, nemlig at der har været brug for en række dramaturgiske kunstgreb for at serien kunne advokere for de værdier, der er karakteristisk for den.

Min analyse påviser en række førmoderne konstruktioner i »Sommer«. Dem taler du udenom og henover. Og – apropos familie og værdier og moral – så slutter min artikel med disse ord, som du vist må have læst hen over:

I sin bog af samme navn taler Charles Taylor om »Modernitetens ubehag«. Det er fristende at se de førmoderne konstruktioner i *Sommer* som et udtryk for dette ubehag. Men hvis det er rigtigt, så er der tale om et skjult og meget manipuleret udtryk. Hvorfor egentlig? Havde det ikke været en større udfordring og et bedre grundlag for *dramatik*, hvis seriens familieværdier var blevet sat på prøve i en helt almindelig og genkendelig moderne familie?

De bedste hilsener

Birgitte